

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 97/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., Z., zastúpeného advokátkou JUDr. G. S., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 153/2005 a jeho uznesením z 27. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2007 doručená faxom a 6. júna 2007 poštou sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia *„základného práva (...) na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej*

cti, dobrej povesti a na ochranu mena upravené v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo upravené v čl. 48 ods. 1 spočívajúce v tom, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (...) postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn.: 11 C 153/2005“.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) boli v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 153/2005 porušené ním označené základné práva.

Ďalšie požiadavky prezentoval sťažovateľ v petite svojej sťažnosti takto:

„2. Krajskému súdu Bratislava sa prikazuje zrušiť rozhodnutie I.-stupňového súdu a vrátiť tomuto vec na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci samej.

3. P. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500.000,- Sk (...), ktoré je mu Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť P. K. trovy právneho zastúpenia (...).“

2. Keďže z obsahu sťažnosti (najmä jej petitu) jednoznačne nevyplývalo, proti komu sťažnosť smeruje, vyzval ústavný súd právnu zástupkyňu sťažovateľa listom z 20. júla 2007 na upresnenie (označenie) zodpovedného subjektu a predloženie relevantných dokladov na posúdenie plynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

3. Právna zástupkyňa sťažovateľa listom z 9. júla 2007 upravila iba bod 2 petitu takto:

„2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. 11. 2006, č. k. 11 C 153/2005-36 a vracia tomuto vec na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci samej.“

4. Zo sťažnosti vyplýva, že predmetom konania na okresnom súde vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 153/2005 bol návrh sťažovateľa na úpravu a doplnenie pracovného posudku vypracovaného odporcom v spore so S., a. s., B. Sťažovateľ na pojednávaní konanom 27. novembra 2006 prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzal návrh „*spät' v celom rozsahu*“ a žiadal „*konanie zastaviť, vzhľadom na zánik práva domáhať sa úpravy pracovného posudku, t. j. prekluzie, keďže pracovný posudok prevzal navrhovateľ 6. 4. 2005 a návrh na úpravu posudku došiel Okresnému súdu 7. 7. 2005*“. Vzhľadom na uvedené okresný súd uznesením č. k. 11 C 153/2005-36 z 27. novembra 2006 konanie zastavil.

Prvostupňové uznesenie bolo (podľa vyjadrenia sťažovateľa uvedeného v odvolaní z 20. januára 2007) sťažovateľovi doručené 9. januára 2007.

O sťažovateľovom odvolaní (poukazoval na § 57 a § 58 Občianskeho súdneho poriadku dodatočne tvrdiac, že návrh podal súdu včas) rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „*krajský súd*“) uznesením č. k. 6 Co 73/07-40 zo 6. marca 2007 tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Navrhovateľ na pojednávaní dňa 27. 11. 2006 (č. l. 31-34) vzal návrh na začatie konania spät'. Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď konanie zastavil podľa § 96 ods. 1 O. s. p.

K odvolacím námietkam navrhovateľa treba uviesť, že v dôsledku spät'vzatia návrhu nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa zaoberať sa meritom veci, teda ani skúmať, či navrhovateľ podal návrh pred alebo po uplynutí lehoty uvedenej v § 75 ods. 3 Zák. práce. Ak súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že návrh bol podaný po uplynutí uvedenej lehoty, urobil tak nad rámec svojich povinností. Z procesného hľadiska bolo totiž povinnosťou súdu prvého stupňa odôvodniť iba výrok o zastavení konania. Iba tento výrok je pre účastníkov konania záväzný (§ 159 ods. 2 veta pred podkočiarkou O. s. p.).

Z uvedeného vyplýva, že napadnuté uznesenie je vecné správne a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 O. s. p.“ (Druhostupňové rozhodnutie bolo doručené sťažovateľovi 3. apríla 2007.)

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu nie je daná jeho právomoc na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených základných práv výlučne postupom a rozhodnutím okresného súdu (pozri body 1 a 3 I. časti odôvodnenia).

Podľa názoru ústavného súdu nie je daná jeho právomoc na konanie a rozhodovanie o sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 153/2005. Právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a ustanovenia § 49 zákona o ústavnom súde je totiž subsidiárna, je teda daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv nerozhoduje iný súd. V danom prípade bolo proti prvostupňovému uzneseniu prípustné odvolanie, o ktorom bol oprávnený konať a rozhodnúť odvolací súd. V jeho právomoci bolo poskytnúť ochranu sťažovateľovi. Vychádzajúc z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu bola preto sťažnosť smerujúca proti okresnému súdu odmietnutá pre nedostatok právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, napr. IV. ÚS 229/04).

Ústavný súd poznamenáva, že skutočnosť, že sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv (želania) účastníka konania, nie je právnym základom pre namietanie porušenia ústavného práva sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a sťažovateľ kvalifikovane zastúpený advokátkou namietal len postup v konaní a rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nezaoberal posudzovaním postupu krajského súdu v odvolacom konaní.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Po odmietnutí sťažnosti v celom rozsahu nie je potrebné rozhodovať o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, ktorých uplatnenie a použitie predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Preto ústavný súd nerozhodoval o zrušení napadnutého uznesenia okresného súdu ani o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sťažovateľ požadoval (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), a ani o trovách konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2008